

Олександр Есаулов

GAME OVER!

Дитячий світ

Олександр Есаулов

Game over!

«Фолио»

2013

Есаулов О. Ю.

Game over! / О. Ю. Есаулов — «Фолио», 2013 — (Дитячий світ)

Чому Петрик перетворюється на Рикпета? Хто такі Великий Процесор та Гірея? Як вирватися із Заекрання? Адже потрапити туди легко, а от повернутися додому, як виявилось, дуже і дуже непросто! І що робити, коли друзі із Заекрання просять про допомогу? Багато питань ставить перед друзями ця дивовижна дружба, і бажають вони цього чи ні, а відповідати на них потрібно негайно. От й спробуй їм допомогти у цьому...

© Есаулов О. Ю., 2013

© Фолио, 2013

Содержание

Частина 1	6
Розділ 1	6
Розділ 2	8
Розділ 3	10
Розділ 4	12
Розділ 5	13
Розділ 6	16
Розділ 7	18
Розділ 8	20
Розділ 9	21
Розділ 10	24
Розділ 11	25
Розділ 12	27
Розділ 13	28
Частина 2	32
Розділ 1	32
Конец ознакомительного фрагмента.	33

Олександр Есаулов

Game over!

Автор висловлює велику подяку дітям, які відпочивали в Київському дитячому санаторії «Орлятко» у м. Ворзель Київської області, за надану допомогу при написанні цієї книжки

Частина 1

У грі на боці Гіреї

Розділ 1

Знайомство,

або що буває, коли не слухаєш маму

Петрикові дванадцять років. Це не так уже й мало, якщо розібратися. У дванадцять років люди багато чого вміють. Бігати, стрибати, ганяти м'яча, говорити «добридень», «не хочу!», і взагалі... Усіх умінь не перелічиш. А ще Петрик умів грати на комп'ютері. Правда, він добре знав тільки одну гру. Власне, включити комп'ютер нескладно, але розібратися в грі, яку клавішу й коли натискати, – тут довелося поповтузитися. Ще складніше вмовити маму дозволити пограти. Мама до цього ставиться дуже строго й більше години за монітором сидіти не дозволяє. А так хочеться! Ось і сьогодні, відігравши дозволену мамою годину, Петрик сів за уроки. Математика вперто не лізла в голову. Ну справді, яка може бути математика, якщо бачиш на чорному екрані неймовірні пригоди в країні злої чарівниці Гіреї? Одягнена вона в бузкову сукню з туго затягнутим золотим паском і в такі ж золоті черевички. У неї великі зелені очі й пишне чорне волосся. Ну й, звичайно, лиховісна чорна родимка над губою. Яка зла чарівниця не має такої родимки? Словом, у Гіреї на екрані мала вигляд був просто пречудовий.

Петрик боровся із собою скільки міг, а коли його сили в цій, наперед нерівній, боротьбі, закінчилися, важко зітхнув, закрив зошит і пересів за комп'ютер.

Хтось м'яко потерся об його ногу.

– Ксюша! – Петрик ласкаво погладив сіру пухнасту кицьку, яку і він, і тато Макс дуже любили. Мама її теж любила, але не дуже, бо їй доводилося збирати всюди котячу шерсть, міняти пісок, піклуватися про корм, словом, доглядати за Ксюшею, а та відповідала особливою відданістю й ніжністю. До Петрика ось так полащитися вона підходила дуже рідко. А сьогодні кицька сама стрибнула до нього на коліна, муркотіла й наполегливо заглядала в очі, немовби намагалася щось сказати, від чогось застерегти.

«Півгодинки пограю, – подумав Петрик, – а потім візьмуся за математику. Нічого за півгодини з нею не зробиться!»

Раз! Петрик натис кнопку запуску комп'ютера. На екрані замиготіли рядки таємничих значків і цифр. Два! Іконки різних програм вишикувалися в ряди. Три! Петрик підвів стрілку курсора до потрібної іконки й натис клавішу на миші. Але далі все пішло не так, як звичайно. Замість звичного меню на екрані з'явилася... зла чарівниця Гірея!

– Ну що, Петрику, пограти захотілося? А як же мамина заборона? Чи ну її, маму? Звідки вона довідається, що ти погрався зайву годинку, правда? Іди до нас, сюди... Тут і пограємо!

– Куди сюди? – не зрозумівши, запитав Петрик.

– У гру, – продовжувала Гірея, – у нас тут так весело й цікаво. Хто довідається про цю зайву годинку? А уроків зовсім мало, еге ж? Усього дві задачки з математики... Ага... У номері тридцять вісім відповідь: ікс дорівнює дванадцяти. А в номері сорок відповідь: ікс дорівнює сорока п'яти.

Петрик відкрив щоденник. Задачки були названі правильно! Хлопчик був уражений: справжнісіньке диво!

– А як я потім повернуся? – запитав він Гірею.

– Дуже просто! Тобі допоможе моя чарівна сила! Ну ж бо, вирішуй!

І Петрик, забувши, що Гірея чарівниця зовсім не добра, а навпаки, дуже навіть зла, кивнув головою. Та простягнула руку просто з екрана! Петрик, який від подиву зовсім не розумів, що робить, довірливо вклав свою долоню в її. Спалахнуло яскраве синє світло, і він опинився по той бік екрана!

– Ось бачиш, як усе просто. Треба тільки захотіти. І трошки не послухатися мами. З цієї хвилини ти – мій воїн.

– Як це? Чому це? А якщо я не хочу? Я завжди з ними боровся.

– Не має значення, що ми робимо завжди. Важливо, що кожен робить зараз. А зараз ти – мій воїн. Не послухаєшся... Дивись!

Гірея махнула рукою в бік великого дерева. З кожного пальця зі страшним гуркотом вирвалися блискавки. Дерево зламалося в тому місці, де вони вдарили, і спалахнуло. Одна річ – бачити таке на екрані, а інша – стояти поруч. Петрик злякався.

– Тітко Гіреє! Я хочу додому, відправте мене назад.

– Додому?! – зареготала Гірея. – Додому! Забудь це слово! Ти вже не Петрик. Ти мій новий воїн, і зуть тебе Рикпет! Рикпет! Подивися на себе, Рикпете!

Перед Петриком з'явилося дзеркало. У ньому відображався синій воїн, схожий на тих, яких він знищував десятками в кожній грі. Сині обладунки, автомат на шії, важкі черевики, шолом із прозорим забралом, на поясі кинджал і дві гранати. Синій воїн! Петрик – синій воїн! У це не вірилося. Як таке могло трапитися? Що тепер робити? Як повернутися додому? Погратися, звичайно, можна, а якщо вб'ють? А що скаже потім мама? Чи тато? Ой, про тата краще не згадувати. Якщо він довідається, що Петрик порушив мамину заборону, тоді тримайся!.. Але як же все-таки повернутися?

– Повернутися? Ти хочеш повернутися? – вгадала його думки Гірея й знову зареготала. – Дивися!

Чарівниця змахнула рукою, і перед Петриком виросла стіна висотою метрів зо п'ять. Стіна тяглася нескінченно, до самого обрію. Вона була зроблена з моніторів! Деякі були вимкнені, а на деяких ішла гра.

– Бачиш, скільки їх? Тільки я знаю, який стоїть у тебе вдома! Тільки я можу відправити тебе назад. Бо, крім свого монітора, треба знати ще й заклинання.

– Бачиш? – вона підвела Петрика до найближчого монітора, поклала долоню йому на потилицю й легенько штовхнула. «Тук!» – неголосно цокнув об скло екрана шолом. – А тепер дивися, – Гірея щось прошепотіла, взяла Петрика за руку. Рука вільно пройшла крізь скло й занурилася в екран!

– Бачиш, я спеціально це показала, щоб ти знав: без мене із Заекрання не вибратися нікому. Будеш добре служити – поверну додому, а інакше... Марш у казарму, Рикпете! На тебе чекають великі подвиги! – і Гірея зареготала, на цей раз особливо страшно та глузливо.

Страх охопив Рикпета. Невідома сила підхопила й понесла над дорогою невідомо куди. Вмить зникли й жахлива Гірея, й узлісся, куди потрапив Петрик, необачно подавши руку злій чарівниці, і стіна з моніторів, що позбавила його останньої надії на повернення додому.

Розділ 2

У казармі синіх воїнів

Політ Рикпета тривав недовго. Було так цікаво й незвичайно, що він зовсім забув про страх. Після кількох крутих віражів, які заклав Рикпет з волі невідомої сили, він зовсім заплутався й перестав розуміти, звідки й куди летить. Нарешті він побачив високий замок із золотим осяйним дахом. Що ближче Рикпет підлітав до замку, то більше в повітрі ставало воїнів. Одні летіли до замку, інші назустріч. У їхньому русі відчувався строгий порядок. Більше він нічого не встиг роздивитися. Сила, яка його несла, різко ослабла, і Рикпет стрімко помчав униз, просто на площу перед входом до замку. Біля самої землі сила м'яко підхопила його й обережно поставила на ноги. Політ Рикпету сподобався. «І взагалі, – думав він, – може, не так уже все й погано? Може, побути синім воїном навіть цікаво? Справжній автомат! Гранати й кинджал! У кого ще була така пригода?». Щось м'яко штовхнуло Рикпета в спину. Схоже, сила, яка несла його небом, не відпускала й на землі. З цікавості Рикпет вирішив не підкоритися силі, поставив ноги разом, відмовляючись іти у вказаному напрямку. Покарання не змусило себе чекати: спочатку невідомо від кого він одержав доброго потиличника, потім стусана нижче спини, й, зрештою, щось гостро стьобнуло його по плечах. Якщо потиличник і стусан були швидше образливими, то по плечах ударило дуже боляче.

– Ой! – вигукнув Рикпет, потираючи вдарене місце. – Боляче ж!

– А ти не пручайся, глюк нещасний! – пролунав голос. – Іди, куди велено, чи ще раз одержати захотів?

– Ти хто? – запитав приголомшений Петрик. Він навіть оглянувся, але нікого не побачив.

– Я Голос, слуга Гіреї. Після пані я тут головний, від мене, як щось не так, і батогом одержати будеш. Зрозумів?

Бути синім воїном, виявляється, не так уже й приємно. Але робити було нічого. Опустивши голову, Рикпет побрів до входу в палац.

Величезні, товсті й високі розкриті навстіж ворота були зроблені з темно-синього дерева. Дверний отвір розділений на дві половини. Над однією висіла табличка «Input», над другою – «Output». Ці два англійські слова Рикпет знав. Вони означали «Вхід» і «Вихід». Потік синіх воїнів рухався в обидва боки. Він вирішив зайти до будинку під табличкою «Вихід». Просто тому, що так було ближче, але відразу одержав потиличника. Знаючи, чим це може закінчитися, Рикпет підкорився і зайшов до палацу, як усі. Усередині палац здався йому навіть більшим, ніж зовні. Неймовірної висоти стеля, а кінця коридору він так і не побачив – такий він був довгий. Коридором рухалося кілька доріжок. Крайні рухалися назустріч одна одній зі швидкістю пішохода, наступні – зі швидкістю бігуна, треті – ще швидше. Центральні стрічки мчали так швидко, що Рикпет не міг роздивитися на тих стрічках воїнів. Він обережно став на крайню стрічку, потім на другу й нарешті переступив на центральну. Від швидкості захопило дух. За кілька хвилин Рикпет відчув легке підштовхування. Цього разу він послухався, обережно перейшов зі стрічки на стрічку й опинився біля високих синіх дверей, на яких висіла табличка «ТІ 107».

– Запам'ятав, біте? Це твоя кімната. Ти маєш бути або тут, або на завданні, – мовив Голос.

– А чому «біт»? – запитав Рикпет.

– Бо наймолодший воїн зветься «бітом». Вісім бітів підкоряються байту. Тисяча двадцять чотири байти – це кіла, яка підкоряється кілобайту. Потім ще є мега, гіга й тера. Усі вони підкоряються своїм байтам. Це величезна кількість солдатів. Стільки, скільки ніколи не переб'ють дурні гравці, які намагаються перемогти нашу володарку Гірею.

– І ці всі солдати такі, як я? З іншого боку екрана?

Після цього запитання Рикпет одержав удар батогом.

– Марш у казарму! Слухай Силу, корися їй і не став дурних запитань. Слава синього воїна – у слухняності Силі, а Сила – це і є наша володарка Гірея! Втямив чи повторити?

Це було сказано з явною погрозою. Рикпет вирішив не ризикувати й мовчки кивнув головою.

– Отож, – пробурчав Голос.

У величезному приміщенні казарми було всього з півдесятка ліжок, розставлених у далекому кутку. Поруч з ліжками стояли два столи й десяток простих табуреток. Уздовж довгої, без вікон, стіни чорніли дивні прилади. Слідом за Рикпетом до казарми зайшло не менше десятка воїнів. Один пішов до ліжок, а інші – до приладів. Воїн підходив до одного з приладів, за формою схожого на великий гриб, клав на нього руку й зникав. Його немов утягувало в цю металеву поганку. Той воїн, який не пішов до грибків, важко сів на одне з ліжок, стомлено поклав руки на коліна й уважно подивився на Рикпета.

– А-а, новенький... Ще один дурник... Як тебе звуть, біте великої Гіреї?

– Рикпет.

– Ага... А мене Кадим.

– Ти пробував звідси...

– Т-с-с, – приклав палець до губів новий знайомий, – мовчи, якщо не хочеш одержати по шиї.

Кадим підвів нового знайомого до стола, розсипав рівним шаром сіль і написав на ній кінчиком кинджала в три прийоми, щоразу розрівнюючи: «Читати вони не вміють, зайвого не говори».

– Ага, – відповів Рикпет, і на знак того, що він зрозумів дружнє попередження, кивнув головою. – Тут можна займати будь-яке ліжко? Ти давно на цьому спиш?

– Уже й не пам'ятаю скільки, – відповів Кадим.

– А багато тут таких? Ну, як ми?

– Ні, заекранщиків небагато, переважно глюки. Зате заекранщики – кращі бійці.

– Глюки – це хто?

– А ось ці... – Кадим кивнув на синіх бійців, які нескінченною низкою підходили до грибків і зникали невідомо куди. – Вони й не люди зовсім, а так, ходячі картинки. Я й сам не відразу зрозумів, хто вони.

Запитаєш щось, а він дивиться крізь тебе, немов не бачить. Спочатку моторошно було, потім звик. Як на завдання пошлють, їх настріляють цілі купи, а їм хоч би що. І лізуть, лізуть просто під кулі.

– Як – під кулі? – не зрозумівши, запитав Рикпет. – І ми також під кулі?

– А ти як думав? Мене ось за весь час двічі поранило, – Кадим закотив правий рукав і показав світлу мітку трохи вище ліктя, – бачиш? А друга на нозі.

Ух, ти! Справжні поранення! У Рикпета перехопило подих. Оце так!..

– А вибратися звідси... Ой! – по спині боляче стьобнуло батогом.

– Я ж тобі говорив!

– Рикпет, до бою! – пролунав у голові голос. Рикпет стрепенувся. Кадим теж підхопився.

– Тебе теж? – запитав він. – Добре, що для початку підемо разом. А я перший раз сам ходив. Тоді мене й поранило в ногу.

Усе це він говорив Рикпету вже на бігу.

Розділ 3

Перша гра

За мить нові товариші мчали в повітрі невідомо куди.

– Це так гра завантажується! – перекикував свист вітру Кадим. – Зараз прилетимо, потрапимо в чийсь комп, і почнеться. Ти з автоматом знайомий? Дивися, це затвор. Один раз пересмикнеш і пали всю гру. У нас патрони ніколи не закінчуються. У гравців – так, у нас – ні. Отут на автоматі оптичний приціл стоїть, – Кадим торкнув пальцем металеву трубку, – то ти ним не користуйся. Він не допомагає.

– Чому не допомагає?

– Я пробував, не виходить. Треба спочатку гарненько приготуватися: пристріляти, патрони підібрати, не поспішаючи прицілитися, вітер урахувати, ну і все таке інше... Ціла наука! Підлітаємо! Тримайся! Зараз відеокарту проходити будемо!

Хлопці помчали якимись вузькими трубами, б'ючись то головою, то плечима. У темряві з'явилася невелика світла пляма. Бац! Бац! По одному приятелі вилетіли просто на середину невеликої кімнати.

– Швидко! – Кадим смикнув Рикпета за рукав. – Стань за мною!

Сам Кадим став збоку від дверей, направивши автомат на дверний отвір.

На підлогу біля дверного отвору впала тінь. Кадим, попереджаючи товариша, підняв руку. Потім швидко присіві викотився просто у двері. Ду-ду-ду! – заблищали автоматні спалахи.

Рикпет зі страхом підійшов до відкритих дверей. Там, розтягшись на підлозі, лежав хтось, одягнений у чорну форму. Раптом чорна фігура почала бліднути й за мить зникла.

– У... Зараз у гравця друге життя почнеться. На початку їх три. Щоб швидше до геймовера дійти, треба його тричі бахнути на самому початку, тоді й додому можна.

– Який геймовер?

– Game over, кінець гри, зрозумів? Побігли!

Не роздумуючи, Рикпет кинувся за Кадимом по коридору. З розгону вони влетіли в якийсь величезний світлий зал. Чик! Чик! Чик-чик! – засвистіли кулі, відбиваючи зі стінки штукатурку. Приятелі один за одним упали за невисокою перегородкою.

– Давай я з того боку, а ти з цього! Він десь під дахом сховався. Виглянь обережно, спробуй його засікти.

Поповзли в різні боки. Рикпет обережно висунув голову й подивився нагору. Під стелею щось спалахнуло, як запалений сірник, і відразу пролунав звук автоматної черги.

– Ах ти ж... Граєшся... У нас, із автомата...

Він підняв свою зброю й натис на спусковий гачок.

Вогник умить згас, з-під даху, де нещодавно він спалахував, щось важко впало додолу. Рикпет широко розплющив очі. Він уперше в житті стріляв! Він у когось поцілів! Очі його наповнилися слізьми.

Кадим уважно дивився на друга.

– Гей, Рiku, ти чого? Це ж глюк! Це ж гра, це ж не по-справжньому!

Глюк, котрий лежав на підлозі, поступово почав танути і через кілька секунд зник повністю.

– Бачиш? І нема його! Це ж гра!

– Мабуть... Його нема, але я ж є! І я в нього стріляв! І поцілів! Стріляв, розумієш?

– Він сам винен! Чого він сюди припхався? Місто будував би – ніхто б у нього не стріляв! Ти ж його сюди не кликав? А взагалі, нічого з ним не буде. Зараз він знову сюди прителіпається...

Десь в іншому приміщенні пролунала люта стрілянина й вибухи двох гранат.

– Чуєш? Знову приперся! Глюків лупить! Гайда, подивимося.

Обережно підійшли до прочинених воріт і заглянули в сусіднє приміщення. Це був просторий зал з величезним, на всю стіну, темним вікном. У зал виходило п'ятеро дверей. Через єдині відкриті долітали звуки близьких автоматних черг.

Не встигли вони зробити й двох кроків, як з відчинених дверей вискочив одягнений в чорне гравець. Кадим не розгубився й вихопив кинджал...

Під стелею великими жовтими літерами спалахнув напис: «GAME OVER». Рикпет отямився вже в польоті. Уперше гра здалася зовсім не такою цікавою, як раніше, і йому страшенно захотілося додому. Він більше не хотів бути синім воїном злої чарівниці Гіреї. Його не тішили гарні обладунки, справжній автомат, гранати й кинджал. Він дуже захотів стати знову... Рикпет із жахом зрозумів, що він забув, як звали його в минулому житті!

– Хто я?... Як мене звали? Звідки я?...

Відповіді не було.

Розділ 4

А в цей час...

У той час, коли Рикпет повертався до замку після першої гри, Гірея радилася зі своїм вірним слугою Голосом. Гірея у своїй незмінній бузковій сукні нервово ходила кабінетом. Що робив Голос – незрозуміло, бо тіла в нього не було. Кабінет чарівниці був величезний. Дві стіни повністю заставлені моніторами. Монітори, які стояли вздовж короткої стіни, працювали. На екранах виднілися чийсь кімнати: то частина письмового стола, то шафа чи ліжко, десь частина вікна, наче монітори служили віконцями в реальне життя. Монітори, що стояли вздовж довгої стіни, були або вимкнені, або показували обличчя гравців, які борються з синіми воїнами.

– Ти розумієш, Голосе, що сьогодні ми здобули тільки одного заекранника? Та й той зовсім малий! Він іще в грі не побував, а вже носом захлюпав і до мами попросився!

– Якщо мені буде дозволено сказати, моя володарко, я бачив його під час першої гри. Повірте, з нього вийде прекрасний воїн. Він зняв гравця просто з-під даху першою ж чергою. Це виходить далеко не в кожного.

– Невже? Ну що ж, чудово. Але пам'ятай: нам треба якнайбільше заекранників. Шукайте по всіх комп'ютерах, за всіма адресами... Бо глюки ні до чого не придатні. Палити, куди бачиш, – ось і все, що вони вміють.

– Я не зовсім розумію, моя володарко, навіщо нам так багато заекранників? Із глюками куди простіше... А цих треба годувати, напувати, нічліг їм організовувати, стежити постійно...

– Це ж так просто... просто... просто... Ми живемо, поки в нашу гру грають. Це, я сподіваюся, зрозуміло? Коли вона стане нецікавою, гравець її розмагнітить. Якщо один – не біда, але якщо всі – ми зникнемо. Чим більше гравців, тим я могутніша! У нашій грі п'ять рівнів, і до кінця поки ніхто не дійшов. Чому? Бо за нас грають не глюки, а заекранники! Вони вміють грати! І будуть грати! Бо вони це люблять! Зрозумів тепер?

– Але ж затягувати сюди заекранників незаконно. Я навіть боюся подумати, що буде, коли про це довідається Великий Процесор! Це ж стовідсоткове розмагнічування!

– Мовчи, Голосе, мовчи... Якщо ми не будемо затягувати сюди заекранників, нас розмагнітять іще швидше. Дивися! – Гірея змахнула рукою, і в повітрі завис величезний екран. – Ми сьогодні зіграли майже тисячу ігор, а місяць тому не дотягували й до трьохсот. Хто з чарівників, які живуть під владою Великого Процесора, так швидко розширює свої володіння? Мовчиш? Отож! А все завдяки заекранникам. А із заекранниками можна й самого Великого Процесора... Ну, про це тобі знати зарано.

Вона замовкла й підійшла до одного з екранів, розташованих праворуч від вікна.

– Ага... Схоже, цей уже дозрів...

На екрані було видно обличчя хлопчика років п'ятнадцяти, який захоплено бився з синіми воїнами. Він упевнено йшов третім рівнем, але ось обличчя його скривилося. Відразу на екрані з'явилася його мама. Слів чути не було, але коли мама показала на годинник, стало зрозуміло, що гравцеві це зовсім не сподобалося. Як тільки мама вийшла, Гірея підійшла до екрана:

– Що, не дають дограти? Шкода... Може, підеш до нас? У нас весело й завжди всі грають. Ну, підеш? До нас у гру підеш?

Гірея занурила руку в екран. Кабінет одразу зник, перетворився на знайоме узлісся, поруч височіла стіна з моніторів до самого обрію. Далі відбулося те саме, що трохи раніше трапилося з Петриком.

Розділ 5

Несподіване відкриття

Як довго він був у Заекранні, Рикпет не знав. Може, день, може, місяць, а може, й цілий рік. Відчуття часу якось зітерлося. Усе було страшенно одноманітним: політ, гра, короткий відпочинок, знову політ, гра – і так нескінченно. Рикпет давно вивчив усі звички й хитрощі гравців. Різниця тільки в тому, що хтось досвідченіший, тому діє швидше й рішучіше, а інший – новачок, і такому геймовер зробити можна за три секунди. Дуже допомагало Рикпету й знання всіх кімнат і кімнорок від першого до третього рівня; вище ні йому, ні його новим друзям бувати поки не доводилося. А подружився він з Кадимом і ще з трьома заекранниками, які жили в кімнаті ТІ 107. Хлопців звали Васлою та Орігом, а дівчинку Шанатою, вона жила тут же, за перегородкою. Струнка, середнього зросту, з довгим блискучим темно-русявим волоссям. Сірі очі завжди спокійні й уважні. Шана не була щебетухою, ніколи не плакалася й ні на кого не скаржилася, і це Рикпету дуже подобалося. Вона потрапила до Заекрання невдовзі після Рикпета, і він допомагав їй у першій грі. Шаната швидко освоїлася й грала не гірше за хлопчаків. Кадим був повною протилежністю Шанаті. Веселий поспішайло, який ніколи не сумував і завжди й скрізь устигав. Він любив жартувати й посміятися. Васла був трохи повненький хлопчик, не дуже говіркий, але спокійний і впертий. Кадим постійно жартував над його «еканням» і «нуканням», але не образливо, а так, по-дружньому. Оріг був найбільш потайний серед усіх заекранників. Він завжди говорив одне, думав інше, а робив третє. Рикпету це не подобалося, і він намагався з ним не дуже водитися.

Сьогодні Рикпета викликали тричі. Він щойно повернувся після третьої гри, на другому рівні спритно й швидко зробивши гравцеві геймовер, але не встиг присісти на ліжко, як почув Голос:

– Рикпете, до бою!

За кілька хвилин заекранник був викинутий із труби відеокarti просто на середину величезного чи то складу, чи то занедбаного цеху. Залишившись відкритим з усіх боків, Рикпет не розгубився. Короткими зигзагами він кинувся до стіни й упав за якийсь ящик. Кілька разів запізніло свиснули кулі.

«Де ж ти сховався? Дивися, крутий який! Ну, нічого... Не ти перший, не ти останній!»

Знявши шолом, одягнув його на ступню. Добре, що ящик був невеликий. Витягнувшись щосили, Рикпет із-за одного боку ящика зміг трохи висунути шолом, а з іншого боку виглянути й засікти стрільця. Хитрість вийшла. Рикпет побачив спалахи пострілів у темному отворі дверей. Тоді він підняв автомат та ввігнав туди цілу чергу.

– Отак-то, пустунчику! Це тобі не глюків валити!

Він навіть не помітив, що таке життя стало йому подобатися. Це відбулося якось дуже швидко, буквально за кілька ігор. Йому подобалася й надійна вага автомата, і те, що він хитріший за гравців, і те, що він завжди виграв. Він подобався сам собі як бравий синій війн-заекранник, якому нічого й нікого боятися. Скільки разів він уже зіштовхувався з гравцями і завжди їх перемагав. Це тішило самолюбство. Але час ішов, і до цього почуття він звик.

«І правда, – думав він, – яка ж це гра? День і ніч, хочеш – не хочеш, а йди й возися з цими дурнями. Це вже зовсім на гру не схоже. А за роботу повинні зарплату платити... Дурість якась виходить! Гра не гра, робота не робота...»

Якось Рикпет пішов проводити Гірею, яка заходила до кімнати ТІ 107. По дорозі чарівниця ласкаво усміхалася, розпитувала, як йому живеться, чи добре годують, чим займається у вільний час. На всі ці питання Рикпет відповідав охоче. Чесно кажучи, йому навіть сподобалося, що Гіреї це цікаво.

– Що ти пам'ятаєш про Макса? – раптом запитала вона.

– Про Макса? – здивовано перепитав Рикпет. – Нічого...

– А про Валю?

– А хто це?

– Так-так... – незрозуміло, але задоволено відповіла Гірея й усміхаючись поплескала Рикпета по щоді.

Запитання про Макса й Валю викликали в Рикпета незрозумілий смуток. Десь він чув ці імена. Але де? Як не намагався Рикпет, але згадати не зміг.

За розмовою вони зайшли у святая святих замку, у ту частину, де жила Гірея й був її кабінет.

– Можеш іти у свою кімнату, Рикпете.

Наступного дня Гірея присвоїла йому нове звання. Тепер він уже був байт Рикпет і командував вісьмома воїнами-бітами, але це не дуже тішило й нічого не змінило в його житті.

Гра тривала. Рикпет ускочив у коридор, звідки його обстріляв гравець, і швидко пішов, уважно оглядаючись. Схоже, цього разу трапився твердий горішок. Гравець уміло сховався в темряві відчинених дверей. Спробуй його помітити зі світлого залу! У гарячці перших секунд бою Рикпет не відразу зрозумів, що він знаходиться в незнайомому приміщенні.

«Ого! – вигукнув він подумки. – Це що ж, я на четвертому рівні?»

За весь час ніхто із заекранників не піднімався вище третього.

Рикпет обережно прочинив перші двері. Погано освітлені сходи вели кудись униз. Визираючи з-за поруччя, він потихеньку почав спускатися. Без пригод дістався до наступного поверху, відкрив двері й зайшов у квадратний зал. Троє дверей. У які зайти? Де шукати гравця? Уважно прислухався біля кожних. Тиша. Обережно прочинив ліві, визирнув. Невелика кімната безладно заставлена меблями. Нікого. З тими ж засторогами й таким же результатом заглянув у другі двері. Він підійшов уже до третіх, коли через відкриті входні двері почув на сходах чийсь легкі кроки. Рикпет навшпиньках перебіг зал, заскочив у кімнату, яку оглядав першою. Залишивши за собою напіввідчинені двері, подумав: «Нехай вважає, що кімната порожня, та й мені стежити за ним буде легше».

Кроки затихли. «Озирається», – зрозумів Рикпет. Він сидів навпочіпки, спрямувавши на відчинені двері автомат. Заглянув би зараз гравець у цю кімнату, шансів виграти у нього практично не було б. Але гравець відкрив протилежні двері.

– А-а-ах! – почув Рикпет. Потягло димом і жаром. Рикпет обережно виглянув. Те, що він побачив, збентежило його, щоправда, усього на одну мить. У правій від входу кімнаті виднілася велика кудлата голова дракона.

«Ось воно що! Штучки четвертого рівня!»

Рикпет вискочив на сходи й, беззвучно стрибаючи через сходинки, спустився на поверх нижче. Відчинив двері й відразу зачинив. У залі були динозаври. Трохи вищі за людський зріст, з довгими крокодилячими мордами, вони стояли на могутніх задніх лапах і насторожено оглядалися. Рикпет навіть пам'ятав назву: ці... якіх... велоцераптори, чи що... Одна з цих тварюк повернула морду до нього. У цей час просто зі стелі в зал посипалися глюки, штук п'ятнадцять, не менше, але звірюки ніякої уваги на них не звернули, зате в його бік повернула морду ще одна тварина. Глюки, безцеремонно розштовхуючи динозаврів, зникли за дверима, і звідти відразу почулася стрілянина. Динозаври рвонули до сусідньої кімнати. З-поза дверей з'явилася голова дракона й дихнула струменем вогню по збіговиську велоцерапторів. Рикпет кинув гранату, вона підкотилася просто під лапи дракона й рвонула. Дракон заревів, немов сирена полярного атомохода. У Рикпета заклало вуха. І раптом усе зупинилося, немов у стоп-кадрі. Двері зачинилися, ревіння дракона затихло. Динозаври, язика вогню – усе завмерло. Рикпет обережно зайшов до залу. Хотів відкрити двері, за якими точився бій глюків із гравцем, але

ті не піддалися. Тоді він обережно зайшов до величезної кімнати, де, як на малюнку, застигли велоцераптори. Вони вже почали світлішати.

«Я бахнув дракона! А той спалив динозаврів... Збій програми... Та вона просто зависла! – здогадався Рикпет. – Нічого собі! Це цікаво. Виходить, якщо я зроблю щось, не передбачене програмою, вона зависне. Дуже цікаво...»

Усе зникло. Залишилося просто біле світло. Нарешті знову стали проступати стіни, підлога, стеля.

«Цікаво... Хто в комп'ютері головний? Процесор?» – згадав Рикпет мудроване слово. Хтось йому розповідав, як влаштований і працює комп'ютер. Хтось дуже близький і рідний. Хто ж? Рикпет відчув, що це дуже важливо: згадати. Поки програма перезавантажувалася, поки він вийшов з-під контролю Гіреї, він просто зобов'язаний згадати! Хто?! Ну хто ж? Він навіть почув знайомий до сліз голос. Тато – ось хто! І звуть його Максим, Макс! І називала його так мама, а маму звуть Валя! Імена, які він згадав, немов зруйнували стіну, якою Гірея так старанно відгородила від теперішнього Рикпета його колишнє життя. Він згадав усе: і те, що його звуть Петро, і те, що мама називала його Петриком, і саму маму, і ту годинку, яку він зібрався посидіти тайкома від мами за грою, і обман Гіреї. Усе!

«Що ж я тут роблю? Скільки я тут? Як там мама? І тато? Як мені звідси вибратися?»

Програма перезавантажилася. Сила підхопила Рикпета й понесла в замок. Але це був уже не Рикпет. Це був уже Петрик в обладунках синього воїна.

Розділ 6

Нарада друзів

Коли Рикпет зайшов до кімнати T1107, з її мешканців на місці була тільки Шаната. Вона сиділа за столом і мляво длубалася виделкою в тарілці з кашею й чимось м'ясним.

– Привіт, Шано! Як справи!

– Та які справи... Сідай обідати.

– Ага, сідаю.

Однак замість обіду Рикпет узяв сільничку й акуратно висипав сіль на стіл. Розрівняв її рівним тонким шаром і вістрям кинджала написав на солі, як на папері:

– Ти хто?

– Я? Шаната.

– А до Шанати? – знову написав Рикпет.

– Як це – до Шанати? – написала вона по солі відповідь.

– Я згадав сьогодні, що моє справжнє ім'я Петрик, Петро. А ти хто?

Оскільки все це писалося на солі, після чого сіль знову вирівнювалася, то написання цієї фрази зайняло кілька хвилин.

– Не знаю... Не пам'ятаю...

– Щось тут не так, – продовжив Рикпет, – якщо я Петрик, значить ти Наташа. Це ім'я тобі ні про що не говорить?

– Наче щось знайоме... Наташа... Ната... Тата... Хтось мене називав Татою, тільки хто?

Відчинилися двері й до кімнати зайшов Кадим. Поставивши на підставку біля свого ліжка автомат, він підійшов до стола.

– Їсти хочеться, сил немає! Подати мені смаженого слона, на менше я не згоден! Ну, як сьогодні? Накидали гравцям за воркоташки?

– Я сьогодні був на четвертому рівні, – відповів йому Рикпет. – Вибач, Шано, не сказав відразу. Забув якимось, – і він багатозначно кивнув на розсипану сіль.

– Невже? – Кадим і Шаната присунулися до Рикпета з зацікавленими обличчями. – Ну, і що там?

– Третій рівень проти четвертого не тягне, точно вам кажу. Кімнат куди більше, місця такі хитрі є, тільки тримайся! Лець позіхнеш – і пропав! Драконище такий волохатий, гравця в секунду, як шашлик, присмажив, слово честі, не брешу! Драконище цей, кудломордий і кудлоногий, із динозаврів в один момент курку-гриль зробив. Може, ще які приколи є, але більше я нічого не встиг узнати.

– Не зрозумів... Динозаврів присмажив? А їх чому? – здивовано запитав Кадим.

– Це ти в мене запитуєш? Звідки мені знати? Спалив, і все тут! – і Рикпет дописав на солі: «Після цього програма зависла, і я згадав, хто я».

До кімнати зайшли Васла й Оріг.

– Агов, хлопці! Ідіть сюди! Рикпет сьогодні був на четвертому рівні.

– Та ну? – здивувався Оріг. – Хто ж із гравців туди дістався?

– Я не знаю, хто дістався, але є новини. Там живуть динозаври й незрозумілий волохатий дракон, який із динозаврів шашлики робить.

І Рикпет ще раз розповів усю історію з зависанням програми, про те, що він згадав своє справжнє ім'я і як потрапив до Заекрання.

– Нехай кожен обміркує цю новину, – запропонувала Шаната, багатозначно показавши рукою на розсипану сіль, але вголос продовжила: – Четвертий рівень – це для нас нове випробування. Якщо це трапилося раз, то трапиться і вдруге. Ми маємо бути готові до цього й знати, – Шаната знову махнула в бік розсипаної солі, – що нам робити.

Усі сіли вечеряти. Звичайно, коли щастило зібратися разом, вони були гомінливі й веселі, але сьогодні веселощі якось не виходили. Кожен обмірковував розповідь Рикпета. Першим подав голос Кадим:

– Треба згадати, як ми починали служити Гіреї. А для цього треба повторити досвід Рикпета – зупинити стрічку. Ну, і дізнатися, як це виходить.

Усі зрозуміли, що Кадим пропонує підвісити програму, щоб згадати, хто ж вони.

– Я думав про це, – сказав Рикпет, – стрічка могла зупинитися, якщо глюки перебили глюків, тобто дракон – динозаврів. Це точно програмою не передбачено. Але могло трапитися й по-іншому: заекранник напав на заекранника.

– А хіба там був інший заекранник? – запитала Шана.

– А дракон? – спокійно відповів Рикпет. – Двері зачинилися, і я не бачив, зник він чи ні, коли стрічка зупинилася. Раз Гірея нас перетворила на воїнів, то що їй варто кого-небудь перетворити на дракона?

– Загалом так, – підбила підсумок Шаната, – нехай кожен спробує зупинити стрічку у своїй грі.

– Рикпет, Шаната, до бою!

– Ого! Відразу двох!

– Напевно, знову міцний горішок! Ну, що ж, Шано, гайда, покажемо йому, де раки зимують!

Розділ 7

Знову на четвертому рівні

Вони вилетіли з труби відеокарти просто в центрі величезного залу, того самого, з якого починав попередню гру Рикпет.

– Шано, за мною! – крикнув він напарниці й щодуху побіг до обстріляного дверного отвору. Шана мчала за ним. Бічним зором десь на кручених сходах Рикпет побачив спалах пострілу. Із усіх сил він штовхнув Шану й відразу відчув різкий і сильний удар у плече. Його збило з ніг, і він влетів у дверний отвір уже за інерцією. Услід за ним у рятівну темряву вбігла Шана. Рикпет застогнав.

– От же гад, га? От же гад! Ти як, Рику? Потерпиш трошки?

– Потерплю...

– Зараз я його зроблю... Потерпи, га...

Шана зняла шкіряні кришечки з трубки оптичного прицілу.

– А це ще навіщо? – кривлячись від болю, запитав Рикпет. – Яка користь, якщо автомат не пристріляний?

– Пристріляний. Я позавчора пристріляла. Цей коридор куди веде?

– Не знаю... М-м-м...

Шана побігла, а потім Рикпет знепритомнів. Отямився він від болю. Шана стояла поруч з ним навколішки, намагаючись зняти обладунки з пораненого плеча.

– Терпи, Рику, ще трохи...

– Ти йому зробила геймовер?

– Ні, але на одне життя вкоротила. З першого пострілу! Спасибі тобі, Рику! Якби не ти...

– Годі тобі! Треба робити геймовер. Ідемо!

Після перев'язки плече боліло менше. Рикпет, пам'ятаючи, куди йшов минулого разу, повів Шанату на нижній поверх. Ось і знайомий зал. Рикпет зупинився перед дверима, за якими в минулій грі ховався дракон.

– Ось тут, – прошепотів він, – якщо він не мандрівний, то значить і зараз тут.

– Що ти пропонуєш?

– Якщо гравець той самий, то він цю кімнату вже знає. А ось наступну, яка на поверх нижче, – ні. Туди його треба заманювати...

– Це там, де динозаври?

– Ага. Але ці двері однаково треба відкрити, інакше дракон тут і залишиться. Ти відійди, га?

– Куди ти, поранений?! Ти ж і сіпнутися не встигнеш, як він тебе підсмажить!

Шаната силоміць запхала Рикпета в порожню кімнату й підішла до дверей, котрі треба було відчинити, аби спрацювала пастка з кошлатим драконом. Вона присіла навколішки, прикладом автомата натисла на ручку, різко пхнула двері та одночасно з цим упала вздовж стінки на підлогу, закривши голову руками.

Шах-х-х – шугнуло полум'я, і двері неквапом зачинилися.

– Все, зараз донизу!

Рикпет і Шаната безшумно бігли сходами.

– Зупинимо стрічку!

– Тобто? Ага... – до Рикпета дійшло, що Шаната хоче підвісити програму. – Але як?

Шаната подивилася по боках, знайшла й підтягла ближче до дверей якусь картонну коробку. Обережно подивилася в щілинку, де знаходиться кімната з драконом, ще раз поправила коробку й зняла кришечку з оптичного прицілу.

Рикпет з цікавістю стежив за цими приготуваннями.

– Я чогось не того...

– Рику, треба різко відкрити двері. Відкрити повністю, щоб я змогла поцілити в замок кімнати, де сидить дракон. Другим пострілом я пораню дракона.

– А якщо він заекранник? Ти ж розумієш...

– Не бійся, я спробую тільки подряпати його. Але після другого пострілу двері негайно зачиняй. Якщо полум'я велике, то може й самим перепастися.

Уклавши на коробку автомат, Шаната ретельно прицілилася.

– Давай!

Рикпет широко відчинив двері. Йому здалося, що перший постріл пролунав, ще коли двері відчинялися. Динозаври вмиль повернули голови. Зі світлого квадрата дверного отвору висунулася волохата голова дракона – немовби аж із переляканими очима. Не встигло чудовисько облити динозаврів рікою вогню, як пролунав другий постріл, який зробив у драконячому вусі маленьку дірочку. І програма зависла! Усе було, як минулого разу, тільки дракон із громовим «няв!» кинувся під диван, який стояв біля далекої стіни. Диван, звісно, розлетівся на шматки, а дракон, забившись у куток кімнати, жалібно нявкав. Рикпет підійшов до нього й ласкаво почухав за вухом.

– То ти все-таки заекранник! Хто ж ти?

Дракон задоволено муркотів. Зовсім не важко було здогадатися, що це кіт! Інше питання, як він опинився в Заекранні?

– Бачиш? – Рикпет повернувся до Шанати. Програма вже перезапустилася. Вони стояли на сходовому майданчику, прохолодному й темному. Дівчинка напружено застигла поруч із коробкою, яку використовувала як підставку при стрільбі.

«Вона все згадала! – здогадався Рикпет. – Вийшло! Вона все згадала!»

– Я не Шаната! – були перші слова дівчинки. – Я Наташа!

Обличчя її болісно спотворилося. Рикпет зрозумів, що електричний батіг прогулявся по її плечах.

– Я не Шаната! – уперто сказала вона. – Я Наташа! Наташа! Наташа!

Після кожного вигуку вона здригалася, і Рикпет зрозумів, якщо її не зупинити, то електричний батіг заб'є її до нестями. Він кинувся до Шани.

– Мовчи, Шано! Мовчи! Що ти доведеш шматку заліза? Заб'є батогом, запросто... Тут подумати треба.

– Я все згадала! Розумієш, все! Я...

– Помовч, Шано. Не я один тебе слухаю, пам'ятай це.

Розділ 8

Гірея починає хвилюватися

Шаната й Рикпет летіли додому. Геймовера так і не вийшло. Програма перезапустилася, але гра не продовжилась.

Гірея стежила за цим польотом на своєму головному моніторі. Вона уважно вдивлялася то в обличчя Шани, то в обличчя її супутника й хитала головою:

– Ай-яй-яй... Це недобре! Шаната все згадала... Якщо й Рикпет згадає – це до добра не приведе. А якщо вони об'єднаються... Голосе!

– Я тут, пані.

– Голосе, я думаю, їх треба пересварити. Усіх! Усіх, хто живе в кімнаті ТІ 107! Не подобається мені ця компанія! За останні три години програма зависала двічі, і обидва рази в грі був цей Рикпет. Він гарний воїн, і таким він мені й потрібний. Але не більше. Нашепочи їм що-небудь один на одного. Про Рикпета скажи, що він вискочка, тому й став байтом. Орігу скажи: йому звання не дали через Рикпета. Ну, а Шанаті шепни, що Васла назвав її дурепою. Чи багато дівчиську треба... Кадиму... Сам щось вигадай. Нехай перегризуться між собою!

І спостерігай за ними уважно. Увечері розповиси, що в тебе вийшло.

– Зрозумів, пані!

– Ах, Рикпет, Рикпет...

Почувся мелодійний дзвінок мультимедійного зв'язку. Екран, який висів перед злою чарівницею, освітився чистим блакитним світлом. З'явилася заставка «Звернення Великого Процесора». Нарешті, на екрані з'явився й сам Великий Процесор. Він мав вигляд не дуже старого чоловіка з темно-русявим, із сивиною волоссям, з коротко обстриженою, теж із сивиною, борідкою; на голові бейсболка з написом «I love усе». Одягнений він був у темно-зелену футболку з написом «BOSS» і курточку-вітровку.

– А, Гірее... Що в тебе там трапилося? Чому програма зависає? Ти що, з такою простою справою впоратися не можеш? Чи вірус де підчепила? Може, послати до тебе антивірусну інспекцію? Чипсета давно не бачила?! Чого мовчиш?

А що Гірея могла сказати своєму повелителю? Що в обох зависаннях вона підозрює незаконно затягнутих у Заекрання дітлахів? То Великий Процесор за це негайно на цифру розкладе! Треба було викручуватися, але як?

– Бачте, Великий Процесоре... Був спад напруги... Ну, і програмісти наплутали...

– Гірее! Який спад? Які програмісти? Програма працює більше року, а ти – програмісти! Май на увазі, дорогенька, якщо так триватиме – розмагнічу! Мені ігри, від яких комп'ютери виснуть, не потрібні!

Він пригрозив Гіреї вказівним пальцем, на якому блиснув великим каменем перстень.

Бемс! Екран згас, розмова закінчилася.

– Уф!.. – полегшено зітхнула Гірея. – Цього разу пронесло. Тільки Чипсета тут не вистачало! Цей відразу винюхає, у чому справа, тоді тримайся! Голосе, за справу! Ноги в руки... Хоча, авжеж... Які ноги, які руки... Словом, за роботу!

– Вважайте, що я вже зник, пані!

– А мені що робити? Добре... Спочатку треба їх пересварити, а там видно буде. Може, дарма я запанікувала? Може, і немає нічого, а комп'ютери й справді зависли від помилок програмістів?

На цьому чарівниця Гірея закінчила свої міркування. Вона підключила до монітора камери спостереження й набрала на клавіатурі код «ТІ 107». На екрані з'явилася знайома кімната. З першого погляду було зрозуміло, що там набирає оберти велика сварка.

Розділ 9

Стережіться тихого голосу!

– Ти чого, Орігу? Яка муха тебе вкусила?

– Що значить муха? У тебе на плечах що? Погони із собачками? А в мене? Голенькі! А ти, між іншим, пізніше до гри потрапив. А за які заслуги тебе Гірея собачками відзначила? Подумаєш, біт великий! Якщо порахувати, то я разів у півтора більше, ніж ти, геймоверів зробив!

Оріг ображено повернувся спиною до Рикпета. Ліжко відгукнулося противним скрипом.

– Правда, Оріг, а чого ти, е-е-е, власне, ну... розвиступався? Ну, подумаєш, ці... собачки на погонах! Рикпет... перший на четвертому рівні побував, поранений був – це що, ну... не враховується? – заперечив Васла.

– То й Кадим двічі поранений, а як був бітом, так ним і залишився! А ти, Рикпете, вискочка! Пропхався до Гіреї в мазунчики, ось і одержав собачок на погони! І поранений ти був уже після того, як тобі собачки на погони кинули! Так що не треба... І треба ще розібратися, за що тобі собачок дали. Га? Може, ти за нами шпигуєш?

– Що?! – Рикпет підхопився. – Ти що, мене в зрадництві звинувачуєш?

– Ну, ти це... Оріг, ти думай, що того... ляпати! За це можна й по... по пиці... це... заробити! – Васла піднявся з ліжка й став поруч із Рикпетом.

Підхопився з ліжка й Оріг. Так вони й стояли, мовби троє молодих когутів, готові пустити в діло міцно стиснуті кулаки, коли до кімнати зайшла Шаната. Вона повернулася після чергової гри. Поставила автомат на підставку і підійшла до вмивальника. Після того, як вона все згадала, Шана ходила сумна й небалакуча, про що вона думала – нікому не розповідала, навіть Рикпетові, з котрим справді міцно здружилася. Ось і тепер, не кажучи нікому ані слова, мовчки попрямувала до себе за загородку.

– Шано, а ти це... ну, що про це думаєш? – запитав Васла.

– А хіба тебе цікавить думка дурепи? – спокійно відповіла вона питанням на питання.

– Не зрозумів... – розгубився Васла, – як це... дурепи?

– Ну, ти ж сам сказав Кадиму, що я дурепа. Настільки кругла, що схожа на колобок.

– Та нічого я, не того... Ти чого, Шано?!

– Ой, не викручуйся! – Шана зникла за своєю перегородкою.

– О! Мене викликають, – Рикпет взяв автомат з підставки й пішов до дверей.

– Давай-давай, іди, вислужуйся! – навздогін йому глумливо кинув Оріг.

У дверях Рикпет зіштовхнувся з Кадимом.

– Може, і ти чимось незадоволений?

– Не зрозумів, – здивовано сказав Кадим. – Це з якого дива?

– То я про собачки на погонах...

– Я, напевно, чогось не розумію... – розгублено сказав Кадим.

Рикпет щосили гримнув дверима. У кімнаті зависла невесела тиша.

Із-за перегородки вийшла Шаната.

– Господи, які ж ви всі дурні! Бачити вас не можу!

– Та що тут трапилося, поки мене не було? – питання Кадима залишилося без відповіді.

– Нічого не розумію... – він обвів кімнату здивованими очима. – Оріг, ти можеш пояснити, що все-таки трапилося? Чого ви всі пересварилися?

– А того... – Оріг неприязно подивився на Кадима. – Рикпет вислужується й собачки на погони одержує, а ти тут хоч трісни! А чому собачки йому? Чим я гірший? Я що, гірше граю? Я тут найдовше і геймоверів у мене ого-го-го скільки! Тому ж Рикпету стільки й не снилося!

– Я щось не зрозумів, – Кадим зробив долонею жест примирення, – чого це ти сьогодні роздратувався? Рик уже тиждень, як байт.

– Ну то й що? Нехай хоч місяць, а мені це не подобається, і все! Я що, не можу висловитися?

– Ти!.. – Шана вискочила з-за своєї перегородки. – Знаєш, ти хто? Ти... Ех, врізати б тобі, та руки бруднити не хочеться!

Кадим ніколи не бачив Шанату такою розлюченою.

– Завидюга, ось хто ти! Є в нас у класі такий: пиріжок принесеш на обід – заздрить, у нову обкладинку книгу загорнеш – заздрить, одиницю одержиш – він і то, напевно, заздрити буде!

– У якому класі? – здивовано запитав Кадим. – Що таке клас?

Шаната зупинилася, немов з розгону наткнулася на стінку, зрозумівши, що проговорилося, і ніяково викрутилася:

– Не знаю... Просто слово з язика злетіло...

Васла нарешті зняв навушники.

– Ви, це... чого розшумілися? Що, не бачите, у нього, як його... ну... напад.

– Який напад?

– Хвороба є... ну, така... ось цей... обалдеїзм, ось!

Гримнув регіт. Кадим реготав, показуючи на Оріга пальцем. Шана прикривала рот долонькою. Васла усміхався всім своїм широким обличчям. Навіть Оріг не витримав і пирснув у кулак. Відсміялись.

– Я від своїх слів не відмовляюся! Ви тут хоч лусніть від сміху!

– Васло, а ти випадково цією хворобою не страждаєш? Може, мені теж діагноз поставиш? Круглодурість або тупокруглість, а може, ще як-небудь? – запитала Шана.

– Васла на тебе бочку котив, точно! Сказав, що ти підлабузник, за Рикпетом тарілки вилизуєш, – раптом чітко почув Кадим чийсь тихий голос, – а Оріг тебе захищав. Він сказав, якщо з ким і дружити з цієї юрби, то тільки з тобою. Бо ти – особистість, а вони всі дурні!

– Ви на Оріга дарма не найжджайте, – несподівано для всіх раптом сказав Кадим, – він справді в Заекранні найдовше. Якщо кому й треба було давати на погони собачки, то, звичайно, йому.

– А Рикпет сказав, – продовжував нашіптувати тихий голос Кадиму, – що ти слабак, і будеш робити все, що він скаже...

– А з Рикпетом, і правда, треба розібратися. Це за що ж Гірея йому собачки кинула? Пам'ятаєте, він її проводжав? А потім відразу й собачки на погонах заблищали. Дивний збіг, правда?

– Кадиме... Ти що верзеш? – запитала Шаната, отетерівши від таких слів. – Ти що, проти Рикпета?

– Я проти Рикпета? – здивувався Кадим. – Ні, я не проти Рикпета, я за справедливість!

– І, по-твоєму, зробити байтом Оріга було б справедливо?

– Ти чого... Оріга – байтом? Ураган – я відпадаю...

– Тоді в чому справа?

– Я ж сказав, що я – за справедливість, – сказав Кадим, але вже якось непевно, – а за Кадима чи за Оріга, яка різниця... Головне, щоб було чесно.

– Правильно, Кадиме! А чесно – призначити байтом мене. Що, не так? – Оріг поклав руку на плече Кадиму. – Удвох ми швидко покажемо, хто тут головний!

– І що, ти хочеш, щоб тобою командував Оріг? – глушливо запитала Шаната.

– Ну ви й утнули! – коротко засміявся Васла.

– Оріг? Ти що, той?... – Кадим покрутив пальцем біля скроні й струсив із плеча руку Оріга. – Котися ти...

– Тоді чого ж ти хочеш? – знову запитала Шаната і додала, повернувшись до Васи: – А тебе ніхто не запитував.

– А я й сам не знаю... – уже зовсім розгублено сказав Кадим.

– Ти чого? – так само розгублено пробурмотів Васла.

Голос нечутно посміювався. Його план виявився вдалим. Він розрахував правильно. Жадібний Оріг вчепився в примарних золотих собачок і пересварив усіх заекранників. Ну, а Шаната... Яка панянка промовчить, якщо її назвуть потворою? У-у, люта панянка – це велика сила, особливо якщо використовувати її з військовою метою. Але ще більша сила – це тихий голос. Криком можна домогтися багато, але пошепки можна досягтися всього... Можна вважати, що Голос посміхнувся своєму афоризму, якби йому було чим посміхатися.

Розділ 10

Шаната міркує

Шаната лежала на боці, розглядаючи білу стіну. Тоді, у тій грі, коли прострелене вухо дракона підвісило програму, вона все згадала. Звали її зовсім не Шаната, а Наташа! Вона жила в невеликій двокімнатній квартирі, спала разом з молодшою сестрою у великій прохідній кімнаті. У маленькій кімнатці спали мама й бабуса. Як говорила мама, «увімкнувши режим жорстокої економії», за рік вийшло зібрати гроші на новий комп'ютер. Не дуже крутий, але цілком достатній для комп'ютерних ігор, і Наталя потрапила до них у полон. Навчання було закинута, й вона, мало не відмінниця, поступово перетворилася на тверду трієчницю. Мама спочатку намагалася поговорити з дочкою, переконати її, що все, зокрема й комп'ютерні ігри, добре, якщо не занадто, але чорний екран тягнув її з непереборною силою. З ранку насамперед вмикався комп'ютер. Коли Наталя поверталася зі школи, комп'ютер знову вмикався і вимикався лише вночі, коли вся сім'я вже спала, та і в Наталки починали злипатися очі. Побачивши, що донька стала вчитися набагато гірше, мама спершу намагалася переконати дівчинку словами, але це не допомогло. Тоді вона кілька разів порозмовляла з донькою суворіше, демонструючи їй щоденник, туго набитий трояками, мов стручок квасолею. Бачачи, що розмови не діють, мама перейшла до прямих заборон, але й вони не допомогли. Тоді мама, йдучи на роботу, стала забирати з собою шнур, яким комп'ютер підключався до розетки, але Наташа відшуквала десь інший.

Невідомо, чим би закінчилася ця історія, мабуть, мама ліквідувала б це «сімейне нещастя», але саме тоді Таточка перетворилася на Шанату й стала синім воїном чарівниці Гіреї. Спочатку Шанаті, як, утім, і Рикпету, в грі подобалося, але дуже швидко стало набридати. Щодня одне й те ж! А тепер, коли пам'ять повернулася, Шанаті захотілося додому! Вона так сумувала за всіма! Дівчинка струснула головою, проганяючи невеселі думки. Нині треба було думати про інше: як вибратися із Заекрання.

«Як підвісити програму тут, у замку? Де дракон – незрозуміло. У кого ж тоді стріляти, якщо дракона немає? Добре, що-небудь придумаємо, головне, зрозумілий принцип: при завищенні програми контроль Гіреї над заекранниками зникає, – думала Шаната. – Будемо вирішувати завдання крок за кроком. Спочатку треба визначити, де знаходяться монітори. Стіна з моніторів на узліссі – обман, це зрозуміло. Це як у віртуальній телестудії, декорації можна зробити будь-які. Монітори мають бути під'єднані до електричної мережі й до системних блоків, інакше – як і що вони показуватимуть? Де вони можуть бути? Тільки тут, у замку!»

Шаната згадала товсті пучки кабелів, які висіли на стінах. Звичайно! Куди ведуть кабелі – ось що треба простежити! Тоді доберемося й до моніторів. Як це зробити, якщо Голос контролює кожен крок? Та чому це раптом, ні сіло ні впало, усі пересварилися? Хто сказав їй самій, що Васла назвав її дурепою? Та ще й натякнув, що вона товста? Голос сказав, ось хто! Міг він щось образливе набрехати хлопцям? Та запросто! Чого б це Оріг, якому собачки на погонах завжди були до лампочки, раптом на Рикпета накинувся? Ось захист Гіреї – пересварити всіх! Схоже, усе складається. Постривай, адже Рикпет був біля її кабінету, коли її проводжав? Точно! Треба запитати його про кабелі. Якщо дізнатися, куди ведуть кабелі й «підвісити» програму, тоді можна дістатися до моніторів і залишитися тільки дізнатися заклинання. Це вже дещо. Це більше, ніж дещо! Це план! Ну, що ж, мадам Гіреє, стережіться! А заклинання... Вирахуємо й заклинання, дай час.

Заспокоєна тим, що придумала, як їй здалося, перший крок до волі, Шаната розслабилася й непомітно для себе заснула.

Розділ 11

Зрада

Шаната прокинулася в гарному настрої: учора сталося щось приємне. Вона відразу згадала, що придумала план, який допоможе повернутися додому. Треба було поговорити з хлопцями, сама вона, звичайно, нічого не зробить.

Васли й Кадима не було, а Оріг і Рикпет снідали. Сиділи вони за різними столами спинами один до одного. Нашвидку вмившись, Шаната підійшла до Рикпета й розсипала в нього на столі сіль. Так само, не говорячи ні слова, Шаната взяла за комір Оріга й підтягла його до столика. Кінчиком кинджала написала:

– Нас посварила Гірея.

Рикпет кивнув головою:

– Я здогадувався.

Оріг пирхнув:

– Мені наплювати! Яка різниця, хто посварив? Я від своїх слів не відмовляюся!

– Є план, – продовжувала писати Шаната. Якогого коротше висловлюючись, вона виклала свій план.

– Так, – водячи кінчиком кинджала, відповів Рикпет, – там на стінках багато дротів.

– Чудово, – зраділа Шаната, – виходить, монітори знаходяться саме там.

Оріг стояв похмурий і замислений.

– Оце що ви надумали, – раптом запитав він, – розвалити все? А може, мені тут подобається?

– Замовкни! Ти що, того? – Рикпет покрутив пальцем біля скроні. Він схопив кинджал і написав по солі тільки одне слово: «Гірея!».

– А я кажу, що мені плювати! Нехай чує! Я не хочу йти звідси, мені тут подобається, і я не дам розвалити гру!

– Заткнися! – крикнув Рикпет і кинувся на Оріга, намагаючись закрити йому рота долонею. Той спритно перехопив руку Рикпета й кинув його через стегно. Рикпет упав на стіл, зачепивши ногами стільці.

– Дурень! Зрадник! – Шаната щосили штовхнула Оріга в плече.

Оріг, який не чекав нападу з цього боку, не втримався на ногах і сам упав на стіл. Тарілка з макаронами, які він кілька хвилин тому їв, перекинулася й акуратно вляглася йому на голову. Вигляд довгих білих макаронів, які звисають в Оріга буквально з вух, викликав у Шанати, незважаючи на серйозність ситуації, напад реготу. Рикпет подивився на Шанату, потім на Оріга й теж зареготав. У цей час отямився Голос. Регіт друзів змінився хворобливими стогонами. Обоє одержали електробатогом.

– Зрада?! – люто сичав Голос. – Втеча?!

Батіг ще й ще бив заекранників. Оріг дивився широко розкритими очима.

«Ну, що ж... – думав він, – я не хотів... Я, правда, не хотів... А що мені робити? Знову додому? Не хочу! Я не дам усе розвалити! Їм усім добре, у них удома все є! А як мені доводиться, хто-небудь запитав? Нехай тепер спробують, як це... Нехай спробують! Але я ж не хотів... Як мені тепер далі жити? В одній кімнаті з ними?»

– Годі, припини! – пролунав голос Гіреї. Ніхто не помітив, як вона зайшла. – Тікати зібралися? Ну-ну... Залиш цих дурнів. А ти, Орігу, молодець! – вона повернулася до Оріга. – Рикпете, я повертаю тебе в біти! Відтепер собачки на погонах носитиме Оріг. Він заслужив їх більше, ніж ти!

Гірея змахнула рукою. Собачки з погон Рикпета зникли й відразу з'явилися на погонах Оріга.

– Вітаю тебе, байт Оріг!

Оріг щасливо посміхався, по черзі косуючи на погони, які прикрашали золоті собачки, знак байта.

– Зрадник... – неголосно проговорив Рикпет.

– Дурень ти, Рикпете, і вуха в тебе холодні! Зате в мене на погонах золоті собачки, а тебе висікли!

– Ага, – презирливо кинула Шаната, – а ти розумний і вуха в тебе гарячі. Від макаронів! Гірея зникла, як і з'явилася, безшумно. Чи зник Голос, було незрозуміло.

На порозі з'явився Кадим. Він оглянув розгартіяш і здивовано запитав:

– Це що за війна була?

– Та тут деякі собачки собі вислужували, – Рикпет кивнув на Оріга, – продажна шкура!

Гірея могла бути задоволеною. Оріг остаточно відпав від підозрілої компанії й перейшов на її бік.

Шанату й Рикпета майже одночасно викликали до бою.

«Звичайно, зараз ця карга нам нудьгувати не дасть! – думав він у польоті. – Але ж Оріг! Учора ще мене шпигуном обізвав, а сам... Ну, нічого! Васла й Кадим однаково з нами, а разом ми сила!»

У кімнаті, де жили заекранники, усе змінилося. Раніше, коли збиралися разом, було весело й галасливо. Тепер постійно висіла гнітюча тиша. Оріг спочатку страшенно радів своїм золотим собачкам, але хвастати не було перед ким, усі відверталися й ніхто не хотів з ним розмовляти. Увечері він відчув себе самотнім, навіть почав жалкувати, що все так вийшло, але виправити нічого було не можна.

Самотність серед людей – така плата за зраду.

Розділ 12

Треба поспішати

Увечері того дня, коли Оріг зрадив, Шаната й Рикпет усамітнилися за столиком і розсипали сіль.

«Треба поспішати, – написала Шаната. – Як зупинимо стрічку?» «А Оріга пристрелимо!»

«Ти схибнувся?»

«Як на мене, то деякі глюки кращі, аніж такі люди! – Рикпет подумав і додав: – Вони хоч не зрадять. Добре, цілуйся зі своїм Орігом. Прострелимо мені руку чи ногу акуратно – і вся розмова».

Шаната почервоніла.

«Потрібен мені цей дурень! Ти можеш ні краплинки не сумніватися – я його ненавиджу. А поранити тебе ніяк не можна, ти маєш бути здоровеньким. По-перше, як боєць, а по-друге, тягай потім тебе, здорованя такого. Якщо кого й поранити, то це мене. По-перше, жінки терплячіші до болю, а по-друге, я легенька, мене й нести неважко».

«Ну звичайно, щоб я в дівчисько стріляв? Урешті, є ще Васла й Кадим. Домовимося, це не питання. Значить так, ми біжимо до кабінету Гіреї, знаходимо монітори й?... Далі що?»

«Двері забарикадувати треба...»

«А далі по ситуації. Будемо підбирати слова. Методом тикуну» називається. Будемо тикати, поки не вийде. Автомати та гранати при нас, нехай спробують нас узяти. Часу буде досить».

«Голос батогом заб'є».

«Батогом, кажеш? Є в мене один секрет. Я його, щоправда, ще не випробував, щоб Голос завчасно не винюхав, але, думаю, від батога ми позбудемося».

«Здорово! Коли почнемо?»

«А як учотирьох зберемося, так і почнемо».

«Уп'ятьох, Рикпете».

«А п'ятий хто?»

«А ти Оріга тут залишити хочеш?»

Рикпет невдоволено засопів.

«Потрібен мені цей зрадник...»

«Рикпете, він людина!»

«Він зрадник!»

«Хто не помилявся?»

«Зрада не помилка. Ми його візьмемо, а він знову нас зрадить! Тоді Голос точно на смерть батогом заб'є».

«Ну Рикпете, ну миленький...» – Шаната поклала свою долоню на руку Рикпета. Серце його стукнуло й покотилося кудись униз. Пальці були теплі, ніжні й майже невагомні. Якась невідома енергія потужним струмом пройшла кожною жилочкою його тіла. Переляканий зовсім новим почуттям, Рикпет спочатку почервонів, потім здригнувся й висмикнув руку з-під долоні Шанати. Висмикнув і відразу пошкодував – коли ще таке повториться?

– Ну, добре, – підкреслено грубувато буркнув він, – візьмемо. Але на випадок чого, я його, як останнього глюка... Першим! Усе, закінчили. Я пішов готуватися.

Він узяв навіщось у руки кинджал і попрямував до душової. Шаната провела його довгим поглядом. Вона сама не розуміла, що з нею відбувається.

Розділ 13

Game over!

Рикпет прокинувся рано. Починати задумане найкраще було вранці. У цей час заекранників турбували дуже рідко. Напевно, у таку годину на комп'ютерах грали мало.

Насамперед Рикпет пішов до Шанати. Він навіть не встиг торкнутися її за плече, як дівчинка розплющила очі.

– Доброго ранку, Рикку!

– Сподіваюся, Шано. Візьми це й прив'яжи до підошов черевиків.

Рикпет поклав їй на ковдру два нерівно відрізані шматки гумового килимка з душової.

– Навіщо?

– Це вбереже тебе від ударів електробатога.

– Але батіг б'є по спині...

– Тихо!.. – хлопчина приклав палець до губів. – Роби, що сказано.

Шаната кивнула головою. Рикпет вийшов у кімнату й по черзі розбудив товаришів, роздавши шматки гуми. Усі, крім Оріга, були попереджені про втечу ще з вечора. Оріга він розбудив останнім і, нічого толком не пояснивши, засунув йому в руки два шматки гуми:

– Прив'яжи до черевиків.

– Навіщо? – запитав здивований байт.

– Заткнися і роби, що велено! Скажи спасибі Шанаті, покиньку!

– Ти чого... – спробував протестувати Оріг.

Рикпет люто блиснув очима:

– Заткнися, сказано!

Кілька хвилин усі зосереджено сопіли, прив'язуючи шматки гуми до підошов важких черевиків з кубічними підборами й товстими металевими підківками.

– Зброю до бою, – скомандував Рикпет.

– Ти чого тут роз команду вався? – знову спробував протестувати Оріг.

– Шано, або заспокой його ти, або заспокою я!

Шана витягла кинджал з піхов і розсипала на столі сіль.

– А, зараз уже однаково. Можеш говорити й так.

– Гаразд, Рикку, – слухняно відповіла Шана. – Ми вирушаємо додому, Оріг.

– Додому? – ошелешено перепитав він. – Як додому? Я не хочу додому!

– Оріг, подумай! Ми повертаємося не куди-небудь, а додому! Розумієш? Додому!

– Що ти знаєш про мій дім? Ти сиділа коли-небудь по два дні не ївши? Га? Чи, може, тебе татусь на п'яні очі ремнем лупцював? Пряжкою? Що потім сидіти три дні не можна? Я, може, тільки тут жити нормально почав. Мені краще з глюками, ніж так...

– Послухай, Оріг, але ж це теж не життя, – Шаната заспокійливо поклала руку на його плече, – а вдома... Вдома завжди є можливість почати спочатку. Хоч щось почати... А тут? Гра ж не вічна. Коли вона всім набридне або вийде з моди, її розмагнітять, і що тоді?

Оріг скинув руку дівчинки зі свого плеча.

– Коли прийде «тоді», тоді й буду вирішувати. Я залишаюсь. Вас я не викажу, але й з вами не піду. Усе, дайте мені спокій.

Оріг відв'язав шматки гуми, роздягнувся й знову влігся, повернувшись до всієї компанії спиною.

– Залиш його, Шано, час починати.

– Щось Голос мовчить, – Кадим здивовано покрутив головою, немов намагаючись побачити беззмінного й невидимого сторожа.

– Напевно, це гума, – на ходу пояснював Рикпет, – гума – ізолятор, і гумові шматки ізолюють нас від підлоги. Цими черевиками Гірея нас наче до підлоги прив'язала. Бачиш, вона тут яка? Через неї, напевно, струм проходить. Тільки дуже слабкий. А тепер ми від цієї системи відключилися. Голос нас не чує. Я, правда, думав тільки про захист від батога, але вийшло набагато краще.

Усе це Рикпет розповідав на ходу. Дуже швидко вони підійшли до важких темно-синіх дверей.

– Дивіться, – Шаната показала на стіни, по яких до покоїв Гіреї тяглися важкі пучки товстих чорних кабелів, – ось де стоять монітори. Які можуть бути сумніви?

Зовсім несподівано для втікачів двері виявилися відчиненими. Мабуть, упевнена у своїй безпеці Гірея замками не користувалася. З першого погляду було зрозуміло, що вони потрапили прямо до мети – дві стіни, які складалися суціль із моніторів, відкрилися їм.

У кабінеті були ще одні двері. Коли туди заглянули, то побачили точно такий грибок, яким користувалися глюки.

– Гляньте-но! – здивовано вигукнув Кадим. – Гірея – звичайнісінький глюк!

– А-а-а... Отакої... – здивовано протягнув Рикпет. – Хоча, в принципі, ким вона ще могла бути в Заекранні? Тільки глюком, але з якоюсь суперпрограмою.

– Треба грибок... це... поламати... Дроти рвонуті! – запропонував Васла.

– Це діло, – погодився Рикпет, тільки зробити нічого не встиг. Зелений вогник, який горів рівним світлом біля підставки грибка, раптом замигав, щось клацнуло, задзижчало, грибок огорнувся блакитним туманом, і перед сторопілими друзями немов з нічого виникла Гірея у свій незмінний бузковий, із золотим паском сукні й золотих черевичках. Навіть лиховісна родимка над губою і та була на місці.

– Це як розуміти? – розгублено сказала вона, побачивши всю компанію в найсекретнішій своїй кімнаті. І відразу закричала люто й вимогливо: – Бунт? Змова? Голосе!

– До моніторів! – закричав Кадим, який зрозумів, що в бік екранів Гірея побоїться бити своєю найстрашнішою зброєю – блискавками. Друзі відразу зайняли цю вигідну позицію й приготували автомати до бою.

– Я тут, пані... – почули всі розгублений голос невидимого слуги.

– Голосе, що діється? Ти куди дивишся, дурню?! Де твій батіг?

– Ха-ха-ха, – зловтішно розсміялася Шаната, – не працює батіжок, га?

– Кінчай її, Рикпете! – закричав Кадим. Усі підняли автомати. Зі швидкістю блискавки Гірея метнулася до дверей. Ніхто не встиг навіть кліпнути, лише Рикпет шугонув навздогін чергою з автомата по дверях; від них віялом полетіли друзки.

– Треба закрити двері. Тягни все до них! Будуємо барикаду. Тут нас повік не дістати.

Друзі почали тягати до дверей усе, що можна було потягти.

– Шаната, біжи до моніторів, спробуй із заклинанням. Свій знайди по картинці. Кімнату, де жила, мабуть, пам'ятаєш? – сказав Рикпет.

Біля закритих дверей швидко виросла гора меблів.

– Васло, залишайся поки тут. На випадок чого – лупи їх, гадів, і клич на допомогу. Потім тебе змінять. Кадиме, за мною! – Рикпет розпоряджався, наче все своє життя був командиром. У його голосі не було сумнівів і вагань, командував він чітко й жорстко, й наче само собою вийшло так, що всі його слухалися. Васла лишився біля барикади, а Кадим і Рикпет побігли в моніторний зал.

– Я знайшла! Знайшла! – зустрів їх радісний крик Шанати. – Ось мій монітор! У ньому моя кімната! Я знайшла!

– Чудово! А тепер стукай по ньому кулаком і говори можливі заклинання. Як тільки кулак провалиться в монітор, значить, усе в порядку.

Кадим і Рикпет швидко пішли вздовж стінки моніторів, кожен намагаючись знайти свій. Першим побачив свою кімнату Кадим.

– Ось вона, рідненька!

– Запам'ятай монітор і піди зміни Васлу.

За кілька хвилин знайшов свій монітор і Рикпет. Він одразу впізнав шафу, частину стола і навіть роздивився зошит з математики.

– Ну, – подумав він, – зараз мене вже ніхто не зупинить. Я хочу додому!

У цей час із приймальні почулися глухі важкі удари.

– Рикпете, вони хочуть двері вибити!

– Нехай хоч головою б'ються, тут ми їм не зашкодимо. Дивись уважно, якщо двері почнуть піддаватися, скажеш! Хлопці, – звернувся він до друзів, – шукаємо заклинання.

Екран монітора, у якому відображалася його рідна кімната, був на рівні очей. Рикпет підняв руку й став постукувати по екрану кулаком, примовляючи слова, які першими спадали на думку:

– Зброя. Стукіт. Мама. Стукіт. Тато. Стукіт. Хочу додому. Стукіт. Гірея. Стукіт. Чари. Стукіт. Гірея дурепа. Стукіт.

Тим же займалися і його друзі.

– Що тут за чортівня відбувається? – зненацька пролунав за їхніми спинами чийсь голос.

Друзі обернулися. Посередині кімнати висів великий екран, із якого на них дивився якийсь дядько з бородою. Дядько був видний по пояс і зовсім чудернацько вдягнений: голова зав'язана хусткою вузлом назад, чорний шкіряний жилет з незліченною кількістю блискучих металевих кнопок і ланцюжків, які висіли в найнесподіваніших місцях. Жилет був розстебнутий на грудях, порослих густим чорним волоссям. На кінчику носа, тримаючись незрозуміло на чому, висіли сонцезахисні окуляри.

– Ну, я чекаю відповіді!

– А ви, власне, хто будете? – питанням на питання відповів Рикпет.

– Я – Великий Процесор! Як ти, глюк, смієш зі мною так розмовляти?

– Який я вам глюк? І чому ви мені «тикаєте»? Ми що, з вами разом свині пасли?

– Що робили? – ошелешено перепитав Великий Процесор.

– Свині пасли, – не зовсім упевнено повторив Рикпет. Він чув якось цей вираз від тата й, чесно кажучи, мав досить нечітку уяву про його значення.

– Ні, ти явно не глюк... – розгублено сказав Великий Процесор. – То хто ж ви?

– Ми всі заекранники. Гірея затягла нас до гри, щоб ми грали на її боці. Але ми не глюки, ми живі люди. І хочемо додому, а для цього треба знати заклинання. Ось.

– Живі люди? У Заекранні?! Чипсете!!!

Дід повернувся, і заекранники встигли прочитати на його спині зроблений блискучими заклепками напис: «Я тут головний». Напис був виконаний у формі ока, де зіницею служив займенник «Я».

– До Гіреї! Негайно!

І екран згас. Заекранники так і не зрозуміли, хто такий Чипсет і що йому доручив Великий Процесор.

Рівномірні удари у двері раптом припинилися і за дверима почулося густе, низьке ревіння.

– Волохатий дракон! – першим здогадався Кадим. Одним могутнім ударом дракон висадив двері, розметавши по кімнаті ретельно складену й, як вважали заекранники, цілком надійну барикаду.

– Ну, ось і геймовер... – згаслим голосом сказав Васла.

– Фігушки! – пробурмотіла Шаната, приклавши щоку до приклада. Клацнув самотній постріл, і в правому вусі дракона з'явилася друга дірочка. Програма зависла. Як і вперше,

дракон, перелякано нявкаючи, спробував сховатися. Він стрибнув під стіл чарівниці, який, звичайно, розлетівся на шматки. Довгий хвіст зметнувся в повітрі й кінчик, який закінчувався невеликою пікою з кістки, зігнувся в бік екранів.

– А-а-а!!! – закричав Рикпет, злякавшись, що дракон розіб'є монітори й повернення друзів у їхній світ стане неможливим. Кістяна піка стрімко наближалася до стіни з моніторів. Але вона не розбила екран, вона поринула в нього!

– Геймовер! Геймовер! – закричав Кадим. – Заклинання! Це заклинання!

Усі кинулися до своїх екранів. Програма швидко перезавантажувалася, і залишилися лічені секунди до перетворення переляканого kota на смертельно небезпечного нещадного волохатого дракона.

– Шано, я знайду тебе в Києві!

– Шукай на Подолі! Сотий ліцей! – і Шана, на льоту крикнувши заклинання, зникла в моніторі.

Пролетівши крізь монітор, Рикпет тріснувся головою об шафу. В очах потемнішало. Але він був дома! Ура! Він був дома! Піднявся на ноги й оглянув кімнату. Хтось торкнув його за ноги. Рикпет, тобто уже Петрик, зреагував, з розвороту вдаривши ногою цього когось у м'яке черево. Цей «хтось» виявився його улюбленицею кицькою Ксюхою. Кицька, скривджено нявкаючи, полетіла під ліжку.

– Лазять тут глюки... Ой!.. Ксюхо! Ксюнечко...

Петрик засопів, поліз під ліжку й витяг за ногу перелякану кицьку. Він пригорнув її до себе й гладив, гладив, заспокоюючи й цілуючи в холодний вологий ніс. Кицька підняла притиснуті з переляку вуха, і на одному Петрик побачив дві невеликі дірочки.

– Волохатий дракон? То це ти була волохатим драконом? Отакої...

Так закінчилася ця зовсім неймовірна історія, яка почалася з того, що Петрик не послу- хався мами. Але чи закінчилася? Десь там, у Заекранні, залишився Оріг. Почав розбиратися з Гіреєю Великий Процесор, відрядивши до неї свого помічника Чипсета, а найголовніше – кількість гравців у країні Гіреї не зменшується, а значить, у неї залишається можливість зтя- гувати до себе все нових і нових заекранників.

Частина 2

Операція «Порятунок»

Розділ 1

Незрозумілі сигнали

- Петрику, прокинься! – мама смикнула Петрика за руку.
- М-м-м... – замуликав Петрик і сховав руку під ковдру.
- Прокинься, Наталя дзвонить.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.